

Balszerencse

Nem merek visszamenni Szmirnovhoz. Talán ha keresnék se találnék rá szót, mennyire imádom, és nincs bennem hatalmasabb vágy annál, hogy még egyszer láthassam őt, de azzal is tisztában vagyok, hogy nem szabad vele leélnem az életem.

Mióta az eszemet tudom, senkit és semmit nem szerettem ennyire. Talán csak Szása vagy Anton dobogtatta meg azelőtt a szívem, de rájuk inkább nem gondolok. Könnyebb így.

És az apró énekesmadarak. Velük nem bírok betelni. Rengeteget csatangolok a réten, csak azért, hogy hallhassam éneküket, láthassam könnyű, a szabadságról szóló röptüket. Ők segítenek egy picit, hogy elfelejtsen a bánatom.

Most is nálam van két apró, könnyűcsontú, szárnyas test. Itt hordom őket az övemre fűzve. Ahogy életükben segítettek felejteni, úgy halálukban segítenek emlékezni is.

A síneken fekszem, és mint oly sokszor, most is eljátszom a gondolattal, hogy a vonatzakatolásra becsukom a szemem, és nem kelek fel többé. Talán már rég meg kellett volna tennem. Jobb lett volna ez így mindenkinek. Szásának és Antonnak mindenképpen, és talán Szmirnovnak is. Tudom, hogy ő keresni fog. Érzem lelkem minden rezdülésében. Érzem a tavaszban, érzem a madarak énekében, de legfőképpen a szívemben érzem. Szeret, és fel fog kutatni. Nem rejtőzhetek el előle, mint ahogy Anton elől sem bújhattam el.

Hát igen: Anton! Még mindig előttem van a kislány vigyora, amit annyira imádtam. Miért is jött utánam, miért tette ennyire fájdalmassá a búcsút? Miért nem tudott egyszerűen beletörődni abba, hogy vége? Sajnos érzem, hogy Szmirnov se tudja majd megérteni...

Talán mégsem kellene így történnie a dolgoknak. Talán még egyszer újakezdhetnék... újakezdhetném. De nem! Nem lehet! Szerencsére az övemről csüngő két test emlékeztet arra, hogy mi a kötelességem.

Csak fekszem a sínen, és várom a vonatot. Imádkozom, hogy legyen elég erőm ahhoz, hogy a zakatolásra becsukjam a szemem, és mozdulatlanul hallgassam, ahogy a szerelvény mind közelebb és közelebb ér.

Fekszem. Figyelem a fejem felett repkedő énekesmadarak játékos torzsalkodását. Nem tudom, hogy egyáltalán tudomást vesznek-e a jelenlétemről, én mindenesetre imádom e kis teremtményeket. Csak ők maradtak meg nekem arra, hogy szeressek. Tudom, hogy egy lépésre tőlem a fűben is fekszik egy ártatlan test, de nincs kedvem felállni, hogy az övemre fűzzem a másik kettő mellé.

Az egész talán Szásával kezdődött. Tizennégy éves lehettem, amikor végre felkerültem a városba. Sajnos szüleim ezt nem érhették meg. Még gyermekkoromban elvesztettem mindkettőt. Már nem is emlékszem rájuk, csak arra a furcsa, kétségbeesett napra, mikor nevelőim értem jöttek, és bekerültem a *lágerbe*. Valójában persze nem ez volt a hely hivatalos neve, de mi kiközösített és árva gyerekek csak így neveztük. Végül is nem volt rossz sorunk. Ha azt vesszük, kaptunk ételmet és ruhát, fedél volt a fejünk felett, ám mégsem ismertem senkit, aki szeretett volna a lágemben élni.

Igen. Mikor felkerültem a városba, tizennégy éves voltam. Gimnáziumba jártam, és mellette alkalmi munkát vállaltam, hogy ki tudjam fizetni a szállást, amit negyedmagammal kellett megosztanom. Egy étteremben kaptam négyórás munkát, és ott ismerkedtem meg Szásával is. Nem volt jómódú fiú, hisz a pincéri fizetéséből nem tellett mindenre, de velem mindig kedvesen viselkedett. Mellette soha nem éreztem, hogy honnan jöttem, és hogy egyáltalán van-e értelme tartanom valahová. Lassan szerettem meg. Tudom, hogy ez nem egy vad szenvedély volt, és érzéseim inkább szóltak annak az embernek, aki engem is emberszámba vett, mintsem egy forró szeretőnek, de kétségkívül belészerettem. Így utólag meg már biztos vagyok benne, hogy nem is lehetett másképp, hisz elveszítettem. Persze akkor még nem tudtam, hogy kettőnknek soha nem lesz közös jövője. Összeköltöztünk, és majdnem két évig voltunk együtt. Egészen addig a pillanatig...

Igen. Most már biztos, hogy pontosan abban a pillanatban szerettem belé.

Még aznap elhagytam a kis lakást, amit béreltünk, és visszaköltöztem szülőfalumba, ahol jóformán senkit sem ismertem. Tudom, hogy már akkor gyanakodnom kellett volna, vagy legalábbis elgondolkodnom a dolgokon, de abban az időben eszembe se jutott ilyesmin rágódni. Már akkor le kellett volna feküdnöm a sínekre, és csak becsuknom a szemem, hogy hallgassam a közeledő zakatolást...

Szerencsére szüleim nagy kertet hagytak rám. Mindent megtermeltem, amire csak szükségem volt, sőt, néhanapján még sikerült eladnom pár tojást, vagy salátát a gazdagabb falusiaknak, akiknek tellett arra, hogy ne kelljen a földdel bajlódniuk. Így ismerkedtem meg Antonnal is. Egy tehetősebb család gyermeke volt, akikhez szintén én szállítottam a tojást. Akkor még nem sejtettem, hogy mindkettőnknek az lenne a legjobb, ha soha nem találkoztunk volna.

Ő is kedves volt velem, és egyszerűen nem lehetett elmenni mellette úgy, hogy ne mosolyogjon rá az ember. Nem kellett hozzá sok, hogy belészeressek, és amikor ő is megvallotta az érzéseit, olyan izgalomteli forróság árasztotta el a testem, amit még soha azelőtt nem tapasztaltam...

Majd minden este nálam aludt, és bár a társadalmi különbség miatt titkolni kellett szerelmünket, rajtam kívül nem volt boldogabb ember az egész faluban. Egészen addig az éjszakáig...

Minden ugyanúgy kezdődött akkor is, mint az előző napokon. Anton egy szál rózsával érkezett – mint általában –, és mi pár perc múlva az ágyban kötöttünk ki. Aztán csak néztük egymást, és nem tudtunk betelni a másik arcával... Ekkor lett rossz a kedvesem. Mintha elszállt volna belőle az élet. Bőre egyre halványabbá vált, és hirtelen elvesztette az eszméletét. Minden pontosan ugyanúgy zajlott, mint azon az éjszakán Szásával. Nagyon megrémültem, hisz abban az egy pillanatban életem minden megmagyarázhatatlan apró kis mozzanata a helyére csusszant.

Szüleim halála, a körülöttem érthetetlenül pusztuló énekesmadarak, Szása, és most Anton. Kétségbeesve rohantam ki a lakásból. Hirtelen meggyűlöltem mindent, és mindenkit, az egész életemet. Talán akkor lett volna erőm, hogy a síneken maradjak egészen addig, amíg csattogva és zakatolva megérkezik a vonat.

Balszerencsémre nem a sínek felé szaladtam, és a kijózanodás a mező közepén ért. Anton balszerencséjére pedig pillanatnyi gyűlölethullámom elérte őt. Egyből magához tért, és még látta, amint üvöltve, hajamat tépve rohanok ki a házból.

Szeretett, ez kétségtelen.

Utánam futott, és a mező közepén ért utol. Megpróbált vigasztalni, és abban a pillanatban lehetetlen volt nem szeretni őt...

Azon túl, ha tehettem, nem mozdultam ki az otthonomból. Sajnos a sors ellen nem küzdhettem. A végzet Szmirnov képében jött el hozzám. Idegen volt a faluban, és pont az én házam előtt döntötte el, hogy útbaigazítást kér. Bezörgetett. Elég volt rápillantanom és neki rám, ahhoz, hogy mindketten érezzük, többé már nem engedhetjük el egymást. Azt mondják, szerelem első látásra nem létezik. Még soha nem gondolkodtam ezen, és ezek után már nincs is rá szükségem, hogy törjem rajta a fejem.

Felejteni akartam, és végre boldognak lenni. Bíztam abban, hogy most minden másképp történik. Talán csak véletlen volt az a sok balszerencse, ami eddig üldözött. Bíztam abban, hogy ketten mindent le tudunk győzni, még a halált is... Egy hétig... Egészen addig a napig bíztam, amíg Szmirnov el nem ájult az udvar közepén.

Tudtam, hogy mit kell tennem. Elrohantam, de most egyből a sínek felé vettem az irányt...

Most könnyű a lelkem, és valahogy boldog is vagyok attól, amit meg fogok tenni. Érzem, hogy *most* lesz hozzá erőm.

Az énekesmadarak is segítenek véghezvinni akaratomat, ahogy egymás után potyognak le mellém a sín két oldalára. Ha csak gyengülne elhatározásom, elég rájuk pillantanom, és máris tudatosul bennem, az én átokverte szerelmem csak arra jó, hogy megöljön körülöttem mindent és mindenkit. Hallgattam a kis madárcák tompa puffanását a kavicson, aztán a távolból meghallottam a mozdony szívet remegtető zakatolását is. Fekszem a sínen, tarkóm bőrén át is érzem a szerelvény rezgését, ahogy jön, hogy megszabadítson engem az átkomtól. Boldog vagyok. Kissé furcsa érzés. Most, hogy kétségbe kellene esnem, mégis nyugalom szállja meg a szívemet. Mosolygok. Még akkor is, amikor a mozdony árnyéka rám vetül...

● Szmirnov csendesen pakolta össze a cuccait. Nem gondolta volna, hogy pont ebben a kis faluban fog ilyen rövid ideig tartózkodni. Máskor ennél nagyobb településen is el tudott éledgelni egy-két évig, míg olyan valakit talált, akibe beleszeretett. Kissé furcsállotta az előbbi hirtelen rosszullétet az udvaron, de amikor magához tért a földön, és sehol nem találta a lányt, akivel olyan boldog hetet töltött együtt, már tudta, hogy kedvese soha többé nem fog visszatérni.

Megvonta a vállát. Nem az első eset, és tisztában volt vele, hogy nem is az utolsó. Persze először nagyon megrendült, mikor szerelmei sorban öngyilkosok lettek, és nem értette, miféle balszerencse kerülgetheti, de aztán túltette magát rajta. Beletörődött. Azóta utazgat az országban, és ha igazán szerelmes lesz valakibe, hát élvezzi ameddig tart, aztán odébbáll. Mint ahogy kénytelen lesz most is.

Még utoljára körülnézett a házban. A lány szegény volt. Nem talált semmi értéket, amit magával vihetett volna, ezért csak megvonta a vállát, majd kibandukolt a szabadba, hogy egy egy másik faluban próbáljon szerencsét.